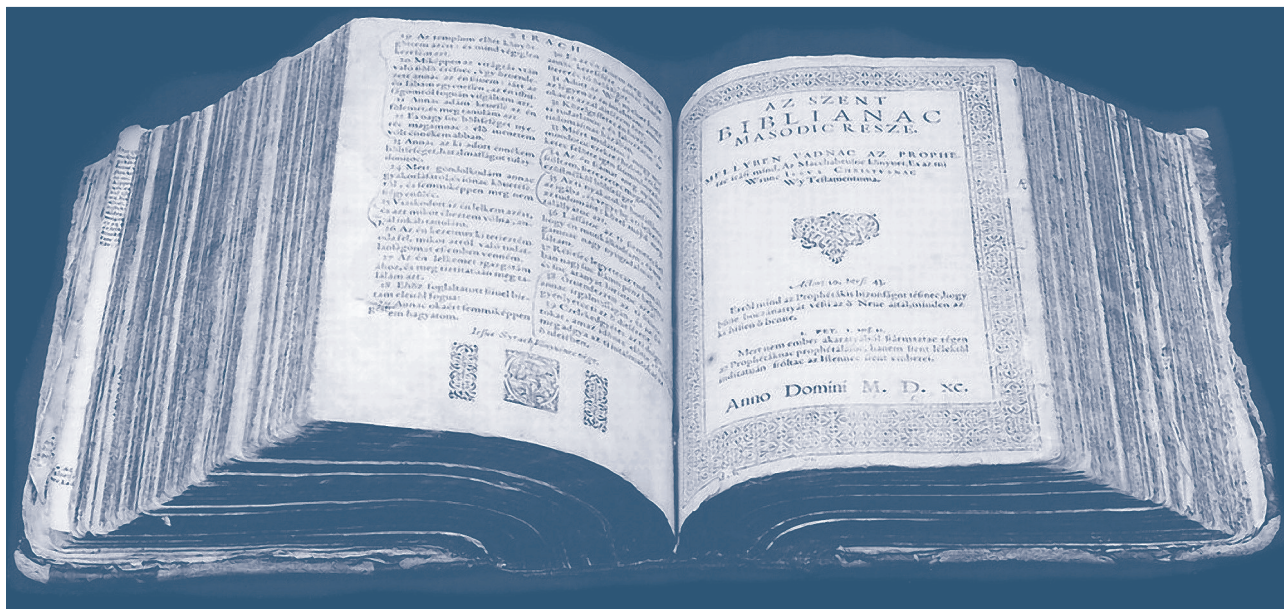

HARANG

Két nemzedék

„És ha majd megkérdezi egykor a te fiad...”

2Móz 13,14-16.

■ Két nemzedék találkozik alapigénkben: a mindig kérdező fiak és a válaszolni kényszerülő apák nemzedéke. Az apák kiváltsága, hogy olyan tudásnak és tapasztalásnak a birtokában vannak, amely feljogosítja őket a válaszadásra. Amikor ez a két nemzedék a történelem bármelyik pillanatában egymás mellé kerül, akkor a fiak kérdeznek – ez joguk és feladatuk, és az apák válaszolnak – ez kiváltságuk és kötelességük.

Emlékezni kell és lehet. Ezt sugallja nekünk alapigénk, és erről csodálatosan fogalmazott az egykori nagy püspök, Ravasz László: „Az emlékezet olyan rezervoár, amiben egész múltunkat szakadatlanul magunkkal hordozzuk: amit gondoltál, tapasztaltál, tettél, az mind benned van és kísér téged addig, míg te te vagy.”

■ 1. „És ha majd megkérdezi egykor a te fiad...” – hallottuk az alapige első szavait. Ha valaha is a fiak megkérdeznék, hogy micsoda az a bárány, amelyet

fel kell áldozni azon az ünnepen, az Egyiptomból való kiszabadulásnak az évenkénti emlékünnepe, akkor az apáknak válaszolniuk kell: Isten rendelése, hogy a pászkabarány elfogyasztásával emlékezzenek a hatalmas Úrra, és az Úr hatalmas cselekedetére, amellyel kézen fogta az Egyiptomban rabszolgaságban sínylődő gyermekeit, és kivezette őket a Veres tengeren keresztül a népnek hazául szánt ország felé. Isten rendelése tehát a pászkabarány évenkénti elfogyasztása. Ehhez a szertartáshoz Izrael fiai mind a mai napig hűek maradtak. Az a bárány emlékeztet az egyiptomiak elsőszülötteinek a halálára, a szemöldökfára kent szabadító bárányvérre, a nép előtt levő hosszú vándorútra, amelynek kimeneteléről sokat nem tudtak, mert csak az ígélet táplálta reménységüket, bizodalmukat.

Ünnepélyesen kérdi ma is a zsidó fiúgyermek páska ünnepe alkalmával: micsoda ez a ti szertartások? A kérdező fiúnak az apa válaszol már több ezer esztendeje mindaddig, amíg egyetlen zsidó

folytatása a 2. oldalon

■ Fazekas Zsolt

Két nemzedék

folytatás az 1. oldalról

család, egyetlen zsidó fiúgyermek és egyetlen zsidó apa lesz ezen a világon.

Kicsit irigyeljük ezeket a hagyományörző, a múltba annyi örömmel, annyi hálával, annyi áhítattal tekintő családokat és embereket. Talán mondjuk is: igen, gazdag múltú nép, erős nép, mert van mire emlékeznie. Túlélte a legnagyobb próbákat, szenvedéseket. És van valami, ami most is összeköti, nemzetté, néppé kovácsolja őket: folyamatosan hangzik évről évre a családokban: micsoda ez a ti szertartásokat? A válasz sem marad el. Ennek a népnek az emlékezésben van az ereje? Ez volt a megtartó erő Babilonban, a legnehezebb időkben, a legnagyobb üldöztetésben? Mindig ugyanúgy hangzott és ugyanúgy hatott a válasz: hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr.

■ 2. „És ha majd megkérdezi egykor a te fiad...” – és mi most átugrunk néhány ezer évet, hogy a jelenben hangozzék a kérdés – ha egyszer is megkérdez téged a te fiad, hogy micsoda ez a ti ünnepeitek, ez a ti együttlétetek, ez az emlékezésetek, ez a ti ötvenhatotok, micsoda ez az október huszonharmadika, akkor tudunk-e válaszolni? Micsoda ez a megmagyarázhatatlan, titokzatos és érthetetlen mozdulás, amely ott van mindannyiunk szívében és egész lényében ezekben a napokban?

A már idézett Ravasz László azt mondja: „Az ünnepek aranykelyhek, amelyekből az örökkévalóság italát vesszük.” Amit a püspök március tizenötödike kapcsán írt, tökéletesen igaz 1956. október 23.-ával kapcsolatosan is. Szavait akár így is idézhetnénk: „Október 23.-a az a kehely, amelyből a nemzeti élet italát vesszük. Minden október 23.-a a magyar történelemben egy gondolatjel – csak külsőleg látszik hiánynak, de belsőleg azt jelenti, hogy új gondolatok, új igazságok

következnek, és nemzeti létünk nagy hőskölteménye egy újabb lendülettel magasabb régiókba csapott fel.”

ez a szabadság csupán feltétele, kerete egy nemesebb, egy erkölcsösebb, egy szentebb életnek és szolgálatnak

A szabadság, amelyért egykor, azon az ötvenhatos őszi életüket áldozták sokan, amelyért a kommunista lágerekben és börtönökben annyian szenvedtek, nem minden – csak előfeltétel, csak kezdet. „Csak feltétele az életnek, de még nem maga az élet. Csak felséges bíborpalást, amelyhez még egy fejedelem kell. Ez a fejedelem az erkölcsi érték.”

Tanulságos és örökké érvényes, amit a nagy püspök egykor leírt. Ünneplésünknek és emlékezésünknek a célja csak az lehet, hogy az események mögött és fölött felismerjük az Urat, aki

hatalmas kézzel hozott ki. Sokan úgy érezték november 4-én, hogy Isten ezt nem tette meg. Elmaradt a szabadulás, amire annyian vártak és ami után annyian vágytak. Egy kicsit csalódott, egy kicsit összetört, egy kicsit gyászoló lett az a nép és nemzet, amely a zsarnokság ellen még évtizedekig többször titokban, ritkábban nyíltan is mert szót emelni, harcolni. Ünneplésünk, emlékezésünk a nemzet szívének hatalmas dobbanása. Isten hatalmának a felismerésekor szokott ekkorát dobanni az emberi szív. Ha az emberi jó szándék és fiatalos lendület, a forradalmi hev mögött és fölött is Isten hatalmát ismerjük fel, és ha az Isten akarata szerint a szabadsággal minden ember és minden közösség úgy él, hogy ez a szabadság csupán feltétele, kerete egy nemesebb, egy erkölcsösebb, egy szentebb életnek és szolgálatnak, akkor értékes emlékezésünk és ünneplésünk. Ha ott van minden eseményben az embert, minket fogságunkból hatalmasan kiszabadító Úr, akkor a múlt csalódása reménységgé válik, gyászunk élni akarást szül, akkor a méltóan elhordozott megaláztatás emberségünkben tisztít, gyilkoltatásunk pedig naponkénti feltámadás és túlélés az örökkévalóságra. Krisztusban elnyert szabadságunk az Istennek tetsző élet feltétele.

Az ünnepléssel kapcsolatosan éppen erről a szöszékről hangoztak a következő szavak:

„az ünneplésnek annyi értéke van, amennyi büntől, amennyi magyar büntől szabadít meg bennünket Krisztus ereje által. Nekünk nem szabad hangulatban és érzelemben ünnepelni, ellenben akaratban és szeretetben kell maradandó módon ünneplnünk.” Akkor voltunk méltóak az ünneplés kegyelmére, ha ez az ünneplés rádöbbenett az ősi ellenség, a nemzeti életet megölő bűn valóságára, és ha Krisztust mint egyetlen szabadítót elfogadtuk.

■ 3. „És ha majd megkérdezi egykor a te fiad...”: Mi az, amit teszel?

Micsoda az a szertartás, amin részt veszel vasárnapról vasárnapra? Mi az a ceremónia, aminek tanúja vagy, amikor a keresztség sákramentumát kiszolgáltatják? Mi az, amit istentiszteletnek nevezel, és ami fontos számodra? Micsoda az, amikor leborulsz alázattal és hálát adsz Istennek, tőle bűnbocsánatot kérsz és megtartó kegyelméért fohászkodsz? Micsoda az a könyv, amit Szentírásként veszel kézbe és mindig fejedet meghajtva olvasol? Mi az, ami benne betű, de mégis életté lesz számodra? Mi az az épület, amit templomnak nevezel, és amit szeretsz, amihez ragaszkodsz, amit féltesz, megőrzöl nekem, fiamnak és majd az ő fiainak is? Mi az a nélkülözhetetlennek mondott hit? Mi az a tiszta élet, amelyre ösztönzöl, amire mégis oly kevés erő van példát adni?

Ha egykor a fiad téged megkérdez... Ha az a másik nemzedék még tud kérdezni, akkor nem maradhatsz szótlan. Válaszolnod kell, mert a válaszadás jogod, kiváltságod, de kötelességed is. Micsoda a keresztség vize, micsoda az a kenyér és bor, amit az úrasztaláról magatokhoz vesztek? Micsoda a Bárány vére, amely megszabadít titeket?

Naponta elhangzó kérdésükre tudunk-e válaszolni hiteles, múltat tisztelettel őrző, mégis jövőt mentő és holnapot álmódó válaszukkal? Életünk példája elégséges-e ahhoz, hogy a kérdésekre megfelelő feleletet kapjanak a fiak? Amikor megtapasztaljuk Isten hatalmas szabadítását, amikor a Bárány vérére emlékezünk, akkor nemzeti ünnepek mellett arról a nagy ünnepről is beszélnünk kell, amelynek részeseivé akar minket tenni az értünk életét áldozó Isten Fia. Minden istentiszteletünk a mennyország örök ünnepeinek előszele.

Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr. Nemzeti és keresztyén múltunk – minden egyes eseményével együtt – rá épül. Jelenünk nemzetként, egyházként, családként és emberként csak vele áldott. Jövőnkben pedig mindenkor ő az egyedüli cél. Ámen.

A berekfürdői Megbékélés Háza

■ A budapesti Kálvin téri gyülekezet meghívására a kolozsvári Farkas utcai gyülekezetből négy házaspár, két nőtestvér és Fazekas Zsolt lelkipásztor részt vehetett a 2016. április 25-e és 30-a között Berekfürdőn a református egyház konferencia- és képzési központjában, a Megbékélés Házában szervezett előadás-sorozaton.

Rajtunk kívül meghívást kapott Magyarországról a pécsváradi gyülekezet néhány tagja, Kárpátaljáról pedig a nagyszőlősi, mezőegrecsei, huszti, benei és sárosoroszi gyülekezetek küldöttei és lelkipásztora.

A reggelit minden nap rövid áhítat követte, majd Kiss László, pécsváradi lelkipásztor előző években elkezdett egyháztörténeti előadás-sorozatának folytatását hallgathattuk a református egyház 17-19. századi történetéről: az ellenreformációról, az elnyomatás éveiről és a reformkori egyházzól. Jövőre a 19. századi,

a polgárosodás korának egyháztörténetével folytatódik majd az előadás-sorozat. A történész-lelkipásztor nagy tudásával, lelkeségével elkápráztatta a hallgatóságot.

Ebéd után a közeli Termál- és Strandfürdőn élvezhettük a gyógyvíz áldásos hatását. Esténként, vacsora és áhítat után

a meghívott gyülekezetek mutatkoztak be. Lelkipásztorunk a Györgyfalvi úti templom felépítéséről, a Farkas utcai templom felújítási munkálatairól számolt be képekben, és megnézhattuk a templom átadásakor a hálaadó istentiszteletről készült filmet. A mezőegrecsei gyülekezet bemutatásakor a képekről ránk mosolygó lelkes gyermek-sereg éneke könnyet csalt a szemünkbe.

Csütörtökön Vizsolyra kirándultunk. 1590-ben itt látott napvilágot nyomtatott formában az első teljes magyar nyelvű Biblia, melyet Károli Gáspár gönci református lelkipásztor fordított le. A nyomtatás fáradságos munkáját a lengyel Mantskovit Bálint végezte.

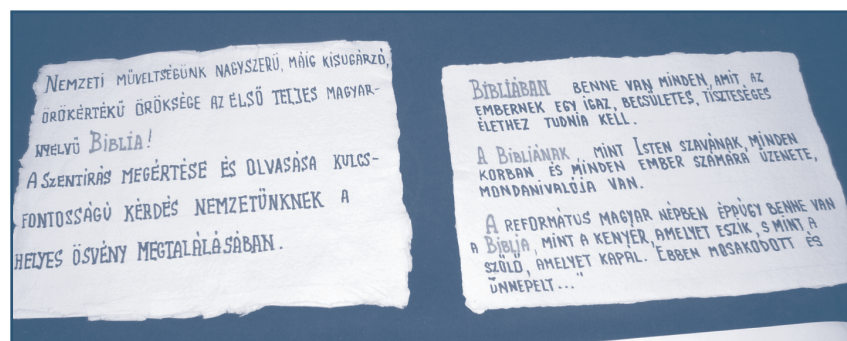
a képekről
ránk mosolygó
lelkes gyermek-
sereg éneke
könnyet csalt
a szemünkbe

te. Szép, reneszánsz betűivel, a Bibliához méltó díszítésével kiemelkedik a korabeli magyarországi könyvek közül. A Biblia az évszázadok során számos kiadást ért meg. Szenczi Molnár Albert javításaival német földön már

1608-ban megjelent. A fordítást és a nyomtatást Rákóczi Zsigmond, a település ura, a későbbi erdélyi fejedelem szívügyének tekintette, és bőkezű adományával segítette. Fia, I. Rákóczi György erdélyi

folytatása a 4. oldalon

■ Czondi János és Czondi Márta

A vizsolyi templomban kiállított Biblia mellett ezt olvashatjuk.

A berekfürdői Megbékélés Háza

folytatás az 1. oldalról

fejedelem (1593-1648), 32-szer ol-
vasta végig a Bibliát. Öreg Bibliája
a Ráday- Könyvtárban tekinthető
meg. Beleírta kedvenc igéjét is:
„Nem azé aki akarja, sem nem azé
aki fut, hanem a könyörülő Istené.”
(Róm.9,16)

A 2412 oldalas Biblia kb. 800
példányban, másfél év alatt ké-
szült el. Súlya kb. 6 kg, 52 fennma-
radt példányáról tudunk, ebből
24 Magyarország határain kívül
van (10 db. Kolozsvár különböző
könyvtáraiban). Egy eredeti pél-
dány látható a vizsolyi templom-
ban is. Károli így írt az elkészült
munkáról: „Szabad mindenkinek
ajándékot vinni az Isten házába.
Egyebek vigyenek aranyat, ezüstöt,
drágaköveket, én azt viszem amit
vihetek, tudniillik magyar nyelven
az egész Bibliát”. A Károli Biblia

kisebb-nagyobb revíziókkal több
mint 100 kiadást ért meg, és máig
a legnépszerűbb bibliafordítás a
magyar nyelvterületen.

Ahogy Illést megerősíti az Úr, úgy minket is megerősít

Utolsó este úrvacsorás isten-
tiszteleten vettünk részt. Páll
László, Kálvin téri lelkipásztor
az 1 Kir. 19, 6-8 alapján hirdette
az igét. A megfáradt próféta, Illés
menekül Jezábel elől. Van ilyen
mélység, megfáradás Isten embe-
reinek életében is. A legerősebb
hit sem biztosíték a mélység ellen.
Sok példát találunk erre az Ószö-
vetségben (Mózes, Jeremiás, Jób).
De maga Jézus Krisztus is megjár-
ta ezt a mélységet. A megfáradás

korunk jellemzője. „De akik az Úr-
ban bíznak, erejük megújul, szárnyra
kelnek, mint a sasok, futnak, és nem
lankadnak meg, járnak és nem fárad-
nak el”. (Ézs 40,31).

„Kelj fel, egyél, mert erőd felett
való út áll előtted” – mondja az
angyal Illésnek. Illés elfogad-
ja a felkínált eledelt, és ennek
erejével ment negyven nap és
negyven éjjel az Isten hegyéig,
a Hóreb-ig. A történet azt sugall-
ja, hogy a mélységekben is ve-
lünk van Isten. Ahogy Illést
megerősíti az Úr, úgy minket is
megerősít. Nekünk is sokszor
erőnk feletti utunk van, de Isten
eledele, melyet az úrvacsorában
vehetünk magunkhoz elég lesz
ahhoz, hogy Illéshez hasonlóan
mi is Célba érjünk – hirdette a
lelkipásztor.

Felejthetetlen élmény volt ez
az 5 nap a Megbékélés Házában.
Valóban a nyugalom és békesség
otthona ez a ház. Testileg, lelkileg
újjaszületve, hitben megerősödvé
térhettünk haza. Visszavágyunk.

A vizsolyi múzeum udvarán

Bemutakozás

■ Ha az elmúlt másfél hónapban bent járt a lelkesi irodában, és egy gyermekábrázatú leánykának kinéző hölgy köszönt Önnek „Békesség Istentől!”-t, akkor már találkozott a Belvárosi Gyülekezet új gyakornokával. Kovács Edith-Bella a nevem, és igen, egy évig, az Önök gyermeke leszek. Gyermekek, mert ez az év a szárnypróbálgatás ideje. Tágra nyitott szemmel és szívvel szeretnék jelen lenni Önök között. Tanulni az élet gyakorlati oldalát, és immár nem elképzelt eseteket megoldani, hanem test- és lélekközelből látni a valóságot, s akár egy jó szóval, kézzszorítással szebbé, elviselhetőbbé tenni. Ez lenne az én „ars praxis”-om? Egyik oldala talán. Az emberi, az „önrészt”. De mindez túl kevés lenne, ha az isteni érintés hiányában történne. Hiszem, hogy azért jönnek vasárnap, mert Vele akarnak találkozni, hiszem, hogy nemcsak egy jó kis csevegés reményében engednek be az otthonukba, hanem Tőle várnak valamit. Éppen ezért a lelket is igyekszem tágra nyitni az Úr előtt, hogy érintettként szólhassam igéjét.

...test- és lélekközelből
látni a valóságot,
s akár egy jó szóval,
kézzszorítással szebbé,
elviselhetőbbé tenni

A mézeskalács, ceruza és radír mellett, ezek a gondolatok, vágyak vannak a puttyomban. No, de hadd ejtsek pár szót arról, hogy honnan is származik ez a csomag. Mezőpaniti származású vagyok (Marosvásárhelytől 15 km-re fekszik). Tanulmányaim megalapozását innen hozom, az első nyolc iskolai évet a

Kádár Márton Általános Iskolában végeztem el. A matematika és a magyar irodalom a kedvenceim közé tartozott. De nemcsak elméleti tudást hozok ebből az iskolából, hanem hagyományunk szeretetét is, amit az igazgató úr, kedves felesége és elődeink hagyatékát megbecsülő, továbbadni akaró tanítók, tanárok csepegtettek belénk az évek során. Fontos kiemelni az ifjúsági csoportot, ahol megszülethetett bennem a vágy és az erős érdeklődés a teológia iránt. A nálam idősebb fiatalok komoly hite és ebből táplálkozó élete nagy hatással volt rám. A gyülekezetem biztosította imaháttér sokat segített a pályaválasztás, vizsgázás, és a pályán maradás terén. Szüleim feltétel nélküli támogatását sem hallgathatom el. Nagyon hálás vagyok mindazért, amit szüleimtől, szülőfalumtól kaptam.

A líceumi éveket a Bolyai Farkas Elméleti Líceumban végeztem, matematika-informatika szakon; itt különösen az informatikában és a magyar irodalomban leltem örömet. Ezek olvasán, azt kérdezhetnék tőlem, hogy miért éppen teológiára jöttem. Egy belső hang nem engedett szabadulni a gondolatától, és az Isten dolgaival való foglalkozás vágya egyre csak erősödött bennem. Mivel nem tudtam, hogy honnan is ered ez a belső hang, az Istené-e egyáltalán, vagy csak az Isten Földön való szolgálatát nem tudom másként elképzelni, könyörögtem a konkrét isteni üzenet meghallásáért. No, ez nem jött olyan gyorsan, mint ahogy szerettem volna. Ettől függetlenül keményen tanultam a felvételire végig a XII. iskolaév alatt. A felvételi első vizsganapján furcsa bizonytalanság vett erőt rajtam, s jobb szerettem volna hazamenni, gondolván, hogy nekem semmi keresnivalóm nincs ott. Ez volt az a mélypont, amit kívárt az Atya, s ekkor szólalt meg

a telefonom. Édesanyám hívott. Fel akarta olvasni a napi igét és magyarázatot. Én sürgettem, mert már lassan vizsgázni kellett. És akkor, ahogy a magyarázatot olvasta, egyszerre csak elkezdtek potyogni a könnyeim, és megértettem, hogy igenis ott akar látni engem az Isten. A félelem és kétség helyét mély békesség vette át. Ebben a lelkiállapotban tudtam úgy vizsgázni, hogy bejuthassak. Még a kihúzott bibliaismereti tételek is olyanok voltak, amit aznap reggel ötször átvettem, s így szinte szóról-szóra idézni tudtam. „Kell-e ennél több?” – kérdeztem magamtól. De már akkor tudtam, hogy nem. Ez elég, és pont akkor jött, amikor a legtöbbet hozhatta ki belőlem.

2014 augusztusa óta már nem mesélhetők az élettörténetem egyes szám első személyben, mivel azóta Kovács Zoltán felesége vagyok. Ő most VI. éves teológus, és II. éves a Babeş-Bolyai Tudományegyetem fordítói szakán. Vele tapasztalhattam meg házasságunk első évében azt, hogy milyen is peregrinus diáknak lenni Lipcsében. Fantasztikus tapasztalatokat tudhatunk magunk mögött, és ugyancsak Isten áldását remélve állunk elébe az előttünk álló éveknek.

Isten gazdag áldását, tapintató jelenlétét kívánom Önök és családjuk életére!

■ Kovács Edith-Bella

Vakációs bibliahét

■ Gyülekezetünkben, ebben az évben is megszerveztük a vakációs bibliahetet, ami nagy sikernek örvendett.

A Koen alapítvány erdélyi csoportja által kidolgozott program témája ebben az évben a szeretet volt. Péter személye és életútján keresztül fény derült arra, hogy milyen nehézségekkel és kihívásokkal küzdött Péter. A történetekből pedig fény derült arra is, hogy milyen csúfosan el tud bukni még az is, aki közel áll Jézushoz, de az is világossá vált, hogy még ebből az állapotból is van kiút, azok számára, akik megmaradnak a hitben.

A történetek eljátszása során a gyerekek számára meglevenedtek a szereplők s a bibliai történetek s így betekintést nyerhettek abba is, hogy milyen volt a szeretett tanítvány élete, foglalkozása.

A vakációs bibliahét minden egyes alkalma áhítattal kezdődött, amelyet követett az ének-lés, énektanulás valamint egy rövid kis filmvetítés, majd a történet eljátszása és megbeszélése.

Mint minden gyerekprogramból, most is kimaradhatatlan volt a játék és kézimunka, ami mindig az adott nap témájához kapcsolódott, s annak elmélyítését szolgálta.

Az alkalom pedig közös lufi eregetéssel zárult a romkertben, amit követett a gyerekműsor vasárnap az istentiszteleten.

Ezúton szeretnénk megköszönni a gyülekezet és a munkatársak támogatását valamint az ifjúsági csoportunk tagjainak a segítségét a játékok megszervezésében, vezetésében.

■ Köblös Lehel

Megismeresz?

(2Móz 20,2–3)

■ A „reformáció” szó hallatán többféle kulcsszó, jelmondat fordul meg a fejünkben: sola fide, sola gratia, sola Scriptura, solus Christus, soli Deo gloria, semper reformanda, vissza a gyökerekhez, és még sorolhatnánk. Nem áll szándékomban sorra venni ezeket, de hadd ragadjam meg mindennek a szellemét, amely minden fogalom mögött ott rejtőzik. Nem valami elvont gondolat ez, hanem csontig menően személyes. Személyes, hisz a reformáció nem „fentről” indult, nem valamiféle intézményes „projekt” volt. Az emberi lelkekben született meg a már-már emésztő, de ugyanakkor cselekvésre készítő vágy arra, hogy a figyelemelterelő konfettit elsöpörjék az útból, és személyes kapcsolatba lépjenek az Atyával.

Ma minket is hív az ige arra, hogy félretegyünk mindenféle akadályt, és személyesen találkozzunk mennyei Urunkkal. Ki kell emelkednünk a megszokás béklyóiból, a sokszor motorikussá váló imádságainkból, a tompaságból, a szirénával és idegtépő dudaszóval teli világból, ahhoz, hogy ismét találkozhassunk Vele. Vissza a gyökerekhez. Vissza Hozzá.

Alapigénk fényében érezzük meg az Úr közeledését, és nyissuk meg magunkat mi is, hogy megtörténhessen a mélyreható találkozás.

■ I. Én az Úr vagyok, a te Istened

Isten kezdeményez. Ma is. A hatalmas Úr nem ódzkodik a leereszkedéstől. Személyesen jön, és bemutatkozik. Nem hasonlítható Ő a kosztümök és nyakendők világába burkolózó urakhoz. Nem szükséges az

Ő közeli ismerőseinek az ismerősének lennünk, hogy a közelébe férközhessünk. Ő nem a kordonok mögötti vörös szőnyegen sétáló Úr, akit testőrök védenek. Nem. Ő oda jön a tömegbe, ami számára amúgy nem létezik, hisz ő soha nem a tömeget látja. Ő a melléd és mellém álló Isten.

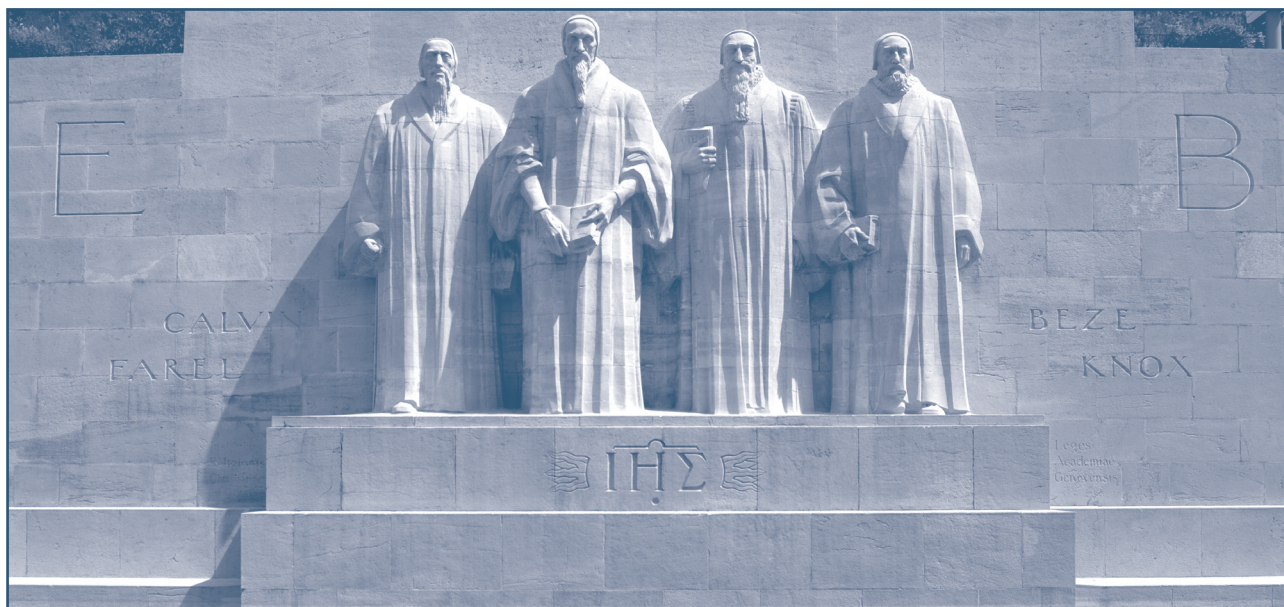
„Én az Úr vagyok...” Ez nem egy nyilvános beszéd kezdete, hanem az a pillanat, amikor beletekint a szemedbe, és elmondja, hogy ki Ő. De ez a bemutatkozás nem csak róla szól. Úgy beszél magáról, hogy közben nem függetlenedik tőlem. Nem önmaga magasztalása, erejének fitogtatása a célja, hanem az, hogy elmondja ki ő számodra. „Én az Úr vagyok, a te Istened”.

érezzük meg az Úr
közeledését, és nyissuk
meg magunkat mi is

Ő az én Uram. Én vagyok az Ő teremtménye. S ez a fajta viszony meghatározza az emberekkel és a teremtett világgal való viszonyomat is. Ha tudom azt, hogy az Atyának teremtménye vagyok, az embernek társa leszek, s a teremtett világnak jó uralkodójává válhatok. De abban a pillanatban, ahogy feljebb akarok lépni a ranglétrán, minden felborul. Ha Isten társának kezdem képzelni magam, az emberen akarok majd uralkodni, és közben észre sem veszem, hogy a világ teremtményévé válok. Minden bűnnek itt van a gyökere. Az Úr ma azért áll meg mellettünk, hogy emlékeztessen az alaphelyzetre. Ha érezzük, hogy bajok vannak a kapcsolatainkban, gondolkodjunk el ezen, és engedjük meg Istennek, hogy reformálja viszonyrendszerünket.

folytatása a 8. oldalon

■ Kovács Edith-Bella

A reformáció genfi emlékműve. Részlet

Megismersz!

folytatás a 7. oldalról

■ II. ...aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából

A mellettünk megálló és bemutatkozó Isten elkezd közös élményekről beszélni. Pedig talán most mutatkozik be először ilyen személyesen. Elmondja azt, hogy Ő már a találkozásunk előtt sokat tett értünk. Ő már akkor a tenyerén hordozott bennünket, mielőtt még azt felfoghattuk volna, vagy bármiféle köszönetet mondhattunk volna érte. Az anyaméhben, a bölcsőben, az óvodában, a betegségben, gyászban, az örömben...

Alázatos és szerető Urunk van. Bár ő nem olyan, mint az ember, azaz nem áhítozik folyton az elismerésre, ma mégis gondolkodjunk el azon, hogy mi mindenért lehetünk hálásak neki.

Ma úgy mutatkozik be nekünk, mint Szabadító, aki kihozott bennünket a szolgaság házából. Egyiptom a húsos fazekak, de a korbácsütések világa is. A „nagyváros”. A mi orrunk előtt is folyton megcsillogtatják a megfelelő erőfeszítéssel elérhető bőség ideálját. „Dolgozz többet, keményebben, s akkor talán többre viszed.” Hajtanak bennünket a munkahelyen, de hajtjuk mi is magunkat, sőt a gyermekeinket is. Hajtok, hogy több legyen, mert mindent meg akarok adni a családomnak. De a gyermek is teljesítsen az iskolában, járjon magánórákra, mert ma már anélkül nem lehet; legyen délutáni programja is. És észre sem vesszük, hogy úgy betábláztuk a gyermek napirendjét, hogy nem marad ideje gyermeknek lenni. Volt már rá eset, hogy nyolcadikos gyermekek lettek öngyilkosok. Annyira hajtották őket, hogy már nem bírták a feszültséget. Állandóan valami tevékenység volt, és nem maradt már idő az önfeledtségre.

Ha Luthernek az volt a kérdése, hogy hol talál egy kegyelmes Istent, akkor a ma emberének az a kérdése, hogy hol talál egy vele megelégedő Istent. A mi mennyei Atyánk nem hajcsár, ő az, aki kihozott a hajcsárok közül, a szolgaság házából. Ő az az Isten, aki megpihent a hetedik napon, és aki minket is pihenésre hív. Ki hajt téged? Vajon nem te hajtod önmagad? Milyen kincseket gyűjtesz? Mit vihetsz majd azokból magaddal? S milyen árat fizetsz értük? Ma nem áldozunk gyermekeket az egyiptomi isteneknek, de vajon nem áldozzuk-e fel a gyermekünket, az egymással való kapcsolatunkat a szerzés-vágy oltárán?

*Bocskai István erdélyi fejedelem
a genfi emlékmű alakjaként*

■ III. Ne legyen más istened rajtam kívül

Kizárólagosság. Csak Ő meg én. Talán megköötöttségnek érezzük, pedig ez az alapja a szabadságunknak.

Közel jött. Mózesnek odaadta a saját kezűleg írt kőtáblákat, de mire kézbesíthette volna, a nép már az aranyborjút táncolta körbe.

Jászolba fektette csecsemő testébe csomagolt egyszülöttjét. Kiszolgáltatta. Elküldte, hogy általa szemtől-szembe tudtunkra adja, hogy Ő a mi Istenünk, és szeret bennünket.

Nem kellett az embernek akkor sem, úgy sem. Keresztre vele! S az Isten hallgatott. Nem ordított, pedig a pusztá hangjával atomokra szaggathatta volna az egész világot. Hallgatott és engedte, hogy a Lelke a

kárpittal együtt meghasadjon...

Ez a szeretet áldozata. Kitétte a lelkét értünk. Ma pedig a kettészakadt kárpit mögött vár rád. Krisztus kezét megfogva indulhatsz. Ámen.

a kettészakadt
kárpit mögött
vár rád

Gyerektábor Széken

■ Gyülekezetünk legfiatalabb tagjaival ebben az évben is gyerektáborban vettünk részt, kihasználva a szép, napfényes nyári napokat. A gyereksereggel Székre látogattunk, ahol öt élménydús és felejthetetlen napot töltöttünk együtt.

A táborozó gyerekek számára élmény volt a város forgatagából kiszakadva, a természetben társakkal együtt játszani.

Titkos Ügynök táborunkban a „Szavak nélküli könyvből” tanultunk meg „olvasni”, hisz a minden napra kijelölt színek az üdvöseményhez voltak köthetők, s így játékosabb formában ismerkedtünk meg azzal, amit Jézus értünk tett. Beszélgettünk arról, hogy mit kíván ez az áldozat az ember részéről és mit jelent az engedelmesség élet.

A gyerekek minden nap, a bibliai történetek tanulása mellett különböző csoportfoglalkozásokon vettek részt, ugyanakkor a program kimaradhatatlan része volt a játék. Ehhez köthető a tábor neve is, hisz a gyerekek számára olyan játékokat dolgoztunk ki, melyek során igazi „kémek” lehettek a játék ideje alatt. Olyan titkos megbízatás volt ez, mely fejlesztette megfigyelő képességüket, próbára tette erejüket, valamint megtanította csoportban dolgozni s egymásra figyelni.

A Széken töltött öt nap elegendő idő volt arra, hogy a gyerekekkel a falut is körbejárjuk, s így volt idő megnézni a műemléktemplomot, a csipkeszegi táncházat, valamint a falu határában lévő sóskútát és a beomlott sóaknában kialakult tavat, amely alkalmasnak bizonyult a kacsázásra.

Széken sajnos még nincs kialakítva megfelelő fürdő helyiség, annak ellenére, hogy minden természeti adottság meglenne hozzá, de mindezek ellenére is a frissen kialakított kis forrószegei sóstó alkalmasnak bizonyult a fürdésre, nagyok és kicsik öröme egyaránt.

Összegezve elmondhatjuk, hogy Istentől rendelt alkalom volt ez, amikor egymásra és az igére figyelhettünk, játszhattunk és kirándulhattunk.

Ezúton szeretnénk megköszönni a gyülekezeti tagok adományait, melyeknek köszönhetően megvalósulhatott ez az alkalom, valamint az ifjúsági csoportunk lelkes tagjainak a jelenlétét és segítségét a programok megszervezésében és vezetésében.

■ K. L.

Levél és ima

„...szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban” Ef.1.16.

■ Kedves svábhegyi Barátaim!

Úgy érzem, elérkezett az idő, hogy visszaemlékezve az elmúlt 9 hónapra, amióta Kolozsvárra visszatértem 25 év budapesti tartózkodás után, beszámoljak hogylétemről, itteni tapasztalataimról. Megígértem Nektek, hogy írok, s most, hogy már hosszabb ideje nem találkoztam Veletek, ez egyben egyfajta számadás is, nemcsak Istennel, önmagammal, hanem veletek szemben is, hisz ti tudjátok nagyon jól, hogy honnan indultam évekkorábban egy nehéz, válságos helyzetből, és hol tartottam, amikor eljöttem tőletek. Ezért nevezlek barátainknak, mert ti már tudjátok, hogy ki vagyok. Ami a legfontosabb, ti tudjátok, hogyan munkálkodott, munkálkodik Isten az életemben, életünkben. Fontos volt számomra, hogy Isten kegyelmét és irgalmát megtapasztalhattam a Ti életetekben is, hisz a szemem láttára épült fel egy új gyülekezet olyan helyzetben és körülmények között, amikor mindenki a keresztyén gyülekezetek válságáról és megszűnéséről regélt. Ti tudjátok, hogyan jutottam el a teremtető, gondviselő Istenben való hittől – amit a szülőföldem hagyományainak neveztetek, holott az szerintem a magyar reformátusság jellemzője volt az 1930-as évekig –, hitem megújulásáig, amikor felfedezhettem Jézus Krisztust, a megváltómat, szabadítómat. S nem kis élmény volt számomra a Vigasztaló, Pártfogó megértése(?), megtapasztalása. Azzal köszöntem el tőletek a múlt év augusztusában, hogy szegényen érkeztem hozzátok, de gazdagon megyek el, s ezt a hitbéli gyarapodást, az isteni kegyelem és irgalom ezen gazdagságát kívánom mindenkinek, amit én Jézus Krisztus jelenvalóságának megélésében és a Szentlélek munkálkodásának élményében megtapasztaltam. Köztetek, a ti segítségetekkel bizonyosodtam meg arról, hogy a keresztyénség nem magánügy. Gyülekezet, közösség nélkül nem beszélhetünk igaz hitről. Köztetek, veletek tanultam meg imádkozni, hogy mit jelent az Ige világosságában élni az életem, Isten akarata szerint. Elküldöm nektek tavaly ilyenkor írt hálaimámat, s utána beszámolok itteni élményeimről, tapasztalataimról. Egy biztos: ez a levél nem rólam szól! Csakis Isten dicsőségéről, az Ő hatalmáról, és nagy nagy szeretetéről, amit Jézus Krisztusban, az Ő áldozata által megmutatott nekünk, s a Szentlélek munkálkodásáról a mi életünkben.

■ 2015. május

Dicsőség az egek Urának, az Édes Atyánknak az Ő kegyelméért, irgalmáért a Jézus Krisztusban, az Ő

vigasztaló és pártfogó Szentlelkéért! Nincsenek szavaim, hogy elmondhassam mi sok jót tettél az életemben, az életünkben. Te tudod, Uram mi jó nekünk!

Hála, Drága Atyám az ÚTÉRT, amit megtettem a megigazulásban, hitem megszilárdulásában, a kegyelmed és irgalmad megtapasztalásában. Köszönöm, hogy élő-eleven kapcsolatomban lehet Veled a Jézus Krisztusban, megtapasztalhatom a szabadulást, a szabadítás útját az igaz bünfelismerésben, megvalásában és bűnbocsánatban. Így szabadítottál fel az élet szentségének felismerésére (hogy mi az értelme, értéke az életemnek) és a Te határtalan, végtelen agapé megtapasztalására a Jézus Krisztusban, a Jézus Krisztus által. Így adtál lehetőséget, hogy én is gyakorolhassam az igaz szeretetet embertársaim iránt (az „annak ellenére való szeretet”... kitartás, állhatatosság gyakorlása: egy mérföld helyett kettő, felsőruhátat kérlek, add az alsót is, szegény asszony két krajcárja, irgalom gyakorlása; azt tedd a másikkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek... közös imádságok, hála és dicsőítő imák fontossága, másokért való ima...). Téged magasztal és

dicsőít egész bensőm! A Te erőd, szereteted mindez Édes Atyám!

A Gézával való együttléteimért is hála Néked, Jó Uram! MORITURI DOCENT VIVOS! Így tanultam meg, hogy mások terhet nem vállalhatom magamra, hogy ne játsszak megváltót mások életében! Így tanultam meg, hogy rengeteg tanulnivalóm van még tanítványságom kiteljesedésének érdekében és abban, hogy miként vezethetek másokat a megigazulásuk útján, valamint mit jelent Krisztus második eljövételének örömteli várása.

Hála neked Jézus Krisztusom a világosságért, amit az idei Húsvét hozott számomra, hogy mit jelent a szenvedések, a kínzások ellenére is Isten, az Atyád akarata követni. Erre csak Te voltál képes, aki Emberré lettél miértünk, hogy megszabadíts a kárhozattól az örök életre. Még mindig kereszted előtt toporgok, de már igaz hittel vallom, hogy TE élsz és tiszta szívvel vágyakozom a Pártfogónk, a Vigasztalónk, az Igazság Lelkének mindenkori jelenlétére az életemben. Így tanultam meg, hogy miként lehetünk a Te irgalmad és kegyelmed által mások vigasztalói, gyámolítói. Vezess ezen az úton Jézus Krisztusom! Hadd legyek hű tanítványod, örömhírmondó! Ne hagyj, hogy tévelyegjek!

Hála az Erőért, Szeretetért, amit a Te szolgálatodban, országod szolgálatában alkotó módon használhatok. Így gyakorolhattam az alázatot, a szelídséget, türelmet, az igaz szeretetet. Hála a szolgálat lehetőségért gyülekezetünkben (missziói bizottság,

Így szabadítottál
fel az élet
szentségének
felismerésére

presbitérium, személyes szolgálat stb.) S hála azokért a testvérekért, akiket nekem adtál segítségül: elsősorban igehirdetőinkért, de mindenkéért, aki a Te üzenetet hozza közénk. Hosszan sorolhatnám a neveket, de Te tudod Uram, hogy kik azok, akikre áldásodat kérem, s add, hogy megújulhasson gyülekezetünk és láthatóvá legyen a „hegyen épült város”, mint a tornya, ami nemrég került a helyére. Hála, hogy „otthonunk” van Nálad, Uram!

Hála, hogy megtapasztalhattam üdvözítő, megváltó munkád által az igaz szeretetet, békességet, örömet és azt, hogy KI VAGY TE nekem Jézus Krisztusom, és így eljuttattál önmagam helyes ismeretéhez. Így juttattál el ahhoz, hogy a bűnös, töredezett, nyomorúságos, óemberi éneket (irigységem, gőgöségem, öntelt magabiztosságom, racionalitásom, önsajnálatom stb.) valamint igazságban, szentségben általad jónak teremtett emberi természetemet helyén kezelhessem a lelki egyensúlyom megtartása érdekében (VILÁGOSSÁG – SÖTÉTSÉG megtapasztalása)

Hála, Jó Uram, szemem megnyitásáért – az Igéd világító erejéért, ami Igéd hirdetőin keresztül ért el a szívemhez.

Köszönet az új próbatételért! Még nem tudom drága Krisztusom, hogy mit akarsz azzal, hogy szembesítesz a 30 évvel ezelőtti BJ-vel, s hogy elébem raktad akkori tévelygéseimet, Isten-nélküliségemet.

De köszönöm! Ez egy igazán furcsa élmény számomra! Nyilván az az út, amit azóta megtettem, élővé-elevenné tette a Jézus Krisztussal való kapcsolatomat, és szolgálója lettem a Te országnak. Sejttem, mit akarsz világossá tenni számomra... add Szentlelkedet, hogy ne az én „agyalásaim”, hanem a Te igazságod kerüljön felszínre. Jézus Krisztus nevében kérlek, segíts ebben! És nyisd meg szememet, szívemet ennek felismerésére, befogadására! Ha az az embertársam, aki által ez történik, a Te küldötted, tedd nyilvánvalóvá! Ha nekem szántál valami szerepet ebben a helyzetben, vagy a „visszaútban”, add értésemre. Ments meg a csapdáimtól, amit az „okos” J. gondol ki! Irgalmaz Uram, hogy kísértésbe ne essek! Merem remélni, hogy e találkozásban, „visszaútban”, nemcsak a szeretet teljességét élhetem meg, hanem a Te dicsőséged szolgálatában is feladatot kapok. Adj bölcs szívet és erőt a megújulásban, feladataim felismeréséhez nyitottságot, kitartáshoz, állhatatossághoz, hűséghez erőt, hogy sose távolodjak el Tőled, megmaradjak a Jézus Krisztusban való közösségben a Téged szerető, hű szolgád, barátod, gyermeked, a Te akaratodban és kegyelmedben. Sose feledjem, mi sok jót tettél velem, velünk (az otthonomat jelentő gyülekezettel, gyermekeimmel és velem, barátaimmal és egész népeddel). Tudjak mindig szeretettel imádkozni értük, és megmaradhassunk a Te békességében, örömdben, szeretetben, igazságodban, VILÁGOSSÁGODBAN, szolgálatodban, embertársaink szolgálatában.

Hála embertársaim, barátaim, testvéreim és főképp drága gyermekeim iránt érzett szeretetemért, és az tőlük kapott szeretetért!

Hála a mindennapi kenyerért!

Jézus Krisztus nevében, hallgass meg! Ámen

■ Nem volt könnyű döntés a „a visszaút” választás, ti tudjátok, hisz nemcsak egy gyülekezetet hagytam ott, ahol jól éreztem magam, s tudtam a helyemet, a feladataimat a szolgálatban, hanem gyermekeimet is, ami igencsak megviselte, megviseli szívemet, lelkemet. Megerősítésemet szolgálták a testvérekkel való közös imáink, a Mennybemenetel, Pünkösöd és a Szentháromság ünnepei, és nem utolsósorban a gyülekezeti csendeshét (a bizalomról elméltünk) alkalma, valamint a nyári istentiszteletek – Pál Athénban témakörrel. Isten gondoskodott a megerősödésemről, aggodalmaim eloszlatásáról az itt, Kolozsváron megtapasztaltak segítségével is, hisz az első napon részt vehettem egy csodálatos hálaadó istentiszteleten: másfél éves felújítási munkálatok után teljes pompájában és szépségében élvezhettem a több száz éves Farkas utcai istenházát. Felemelő érzés volt oly sok emberrel együtt ünnepelni, és már „otthon” is érezhettem magam. Azon kívül, hogy Isten Igéje engem már mindenütt, ahol ketten vagy hárman összegyűlünk, megérint, jó volt megtapasztalnom, hogy nem vagyok idegenek között. Sok ismerőssel találkoztam, aki régi kolozsvári tartózkodásom idejéből köszönt vissza: barátaim, régi kollegák, sőt a szülőfalumban szolgáló lelkipásztor és felesége, akiket én nagyon szerettem tova kamasz koromban és most is. Különös érzés volt a mi fiatal, alig húszéves múlttal rendelkező, kb. 200 ta-

megmarad-
hassunk a Te
békességében,
örömdben

got számláló gyülekezetünk után, egy több száz éves templom, 2700 körüli lelket számláló gyülekezetét megérezni. Ennyi a külsőségekről! De belül, ahogy teltek a napok, foglalkoztatott a gondolat, hogy tényleg ez az én utam? Itt szánt nekem feladatot, szolgálatot Isten? Kolozsvárott több református gyülekezet létezik. Vajon ez lenne az én gyülekezetem? S ez lett!

Most már azt mondom, hogy ez lett az a gyülekezet, ahova rendszeresen járok (járunk) Istentiszteletre, ahol részt veszek a bibliaórákon (hiányzanak a Biblia-iskolás alkalmak, de veletek olvastam újra a Jelenések könyvét a Bibliaolvasó kalauz szerint!). Megtaláltam itt is az én Klári nénimet, aki mellé ha odaállok és követem azt, amit ő tesz a gyülekezetben, a gyülekezetért, biztos jó úton járok.

Először a Főgondnok úrral találkoztam, aki elmondott egy s mást a gyülekezetről, s bátorított, hogy hozzájuk jelentkezzünk be, hisz itt is sok a munka, kevés a munkás (ismerős úgy-e?). Ami meglepett, hogy ez itt még súlyosabb, mint nálunk a Svábhegyen! Két templom van a belvárosi gyülekezetnek. A Farkas utcain kívül van egy újonnan épült templom is a Györgyfalvi úton, és az ottani szolgálatokat is a belvárosi lelkipásztor látja el szolgatársaival: a beosztott

Tini-nap

■ Az elmúlt időszakban sikerült gyülekezetünkben egy újabb ifjúsági csoportot szervezni s így az ifjúsági munka immáron két csoportban zajlik. Ezúton is szeretnénk megragadni az alkalmat arra, hogy a *Harang* hasábjain „harangozzuk” ezt az újabb programot, mindazon fiatalok számára, akik szeretnének járni ezekre az alkalmakra, s eddig nem értesültek erről a lehetőségről.

Az alkalmaink nagyrészt csoportos játékokkal, énekléssel, sok-sok beszélgetéssel valamint ígeolvasással telnek, de amikor csak lehetőség van, akkor próbálunk valami nagyszerűt kihozni a találkozásokból. Így került sor az elmúlt hétvégén a tini-napra is, amikor egész nap együtt voltunk, játszottunk, beszélgettünk, filmet néztünk, énekeltünk. Persze a lelki táplálék mellett ügyeltünk a testre is – egy nagy finom pizzával.

Találkozásaink remek alkalmak arra, hogy a fásztó iskolahét után kikapcsolódj, hogy kevés időre elszakadj a számítógéptől, hogy igazi barátokra találj, akikkel jó és hasznos együtt lenni.

■ (-s -l)

Levél és ima

folytatás a 11. oldalról

lelkipásztorral és egy gyakornokkal, aki közvetlenül a teológiai tanulmányainak a befejezése után került hozzánk. A gyülekezetben 24 presbiter van. Hamarosan megismertem a lelkipásztort, és szép lassan megismertem a gondjait és problémáit is. Hát ugyanazok, mint a Svábhegyen! Lesz itt munka! – mondta a tiszteletes. Ez egy hagyományos gyülekezet, mondhatnám, de az itteni lelkipásztorok is mindent megtesznek, hogy a közömbösségből kirángassák a híveket és hatalmas erőfeszítéseket tesznek, hogy az emberekhez eljusson az evangélium. Sokrétű a missziói munka. Legfőképpen a belmissziót tekintik elsődlegesnek, s ebben van egy sajátosság, amire én most figyeltem föl. Egyrészt jellemző a magyar reformátusság számbeli fogyása (egyrészt az elöregedés, másrészt a kivándorlás miatt) és sok helyen megjelennek a román ajkú hívek (vegyesházasság vagy spontán érdeklődés által). Ez egy feladat, hogyan, miként oldható meg ez a probléma? Már vannak gyülekezetek, ahol fülhallgatós istentiszteleteket tartanak, vagy külön román nyelven hirdetik az igét. Ez a katolikus egyházban is létező jelenség.

■ Kedves Tesvéreim! Emlékszem az első gyülekezeti többgenerációs együttlétünkre, ahol Szőke tiszteletes úrék segítségével a gyülekezetünk jellemzőiről és fejlődési stádiumairól volt szó. Abból én sokat tanultam, és hangoztattam is mindig a rákövetkező időszakban,

hogy ha válságban vagyunk, az nem szükségszerűen rossz, a növekedésnek szükségszerű fázisa is lehet. Az Úr arra int ezzel, hogy ismerjük meg alaposan a közösségünket, ahova tartozunk, és tegyünk meg mindent, hogy kikerüljünk ebből a helyzetből, és növekedhessünk. Ugyanakkor példaértékű volt számomra a Budafoki tiszteletes úr és főgondnok úr előadása a presbiteri csendesnapunkon. Gondolom, hogy elsődleges feladatom pillanatnyilag a jelenlegi gyülekezetem megismerése. Most ezen munkálkodom: egyrészt a történelmi háttérrel keresztyén igyekszem a hagyományokat megismerni, valamint a jelenlegi helyzetben megtapasztalni a hármasláb (diakónia, igehirdetés, imádságos lélek – azaz spiritualitás) működését, és ahol lehet, bekapcsolódni a szolgálatba. Istennek hála, érzem a befogadás, elfogadás jeleit. Isten erőterét főleg, és nem vagyok egyedül. Ahogy a páli érzülettel kezdtem, azzal is zárom soraimat: „szüntelenül hálát adok értetek...”: nemcsak a svábhegyi testvérekért, hanem a belvárosi testvérekért is. Sokszor emlegetlek titeket, mint példaképem annak megtapasztalására, hogy „az Úr csodásan működik”, és mindenre gondja van, aki Tudta, hogy nekünk itt a földön szükségünk lesz segítségére, támogatására, és elküldte maga helyett a Pártfogónkat, a Szentlelket, és így mindig az övével van.

„Krisztus lakjék szívetekben a hit által”, és éljünk a pünkösdkor kiáradt Lélek vezetése alatt, hogy örömmel éljük meg hitünket, hogy lelkesen merjünk szolgálni!

■ Bartók Júlia